

Títol: UN CARRER, UN DIVENDRES, UNES DONES...

Seudònim: Yasminel

Tarragona, 2007. Divendres, deu del matí.

És un matí esplèndid del mes d'abril. Vaig a comprar flors i a fer un cafè a la part alta de la ciutat. Els meus ulls gaudeixen del cromatisme de colors que es reflexa en les pedres de la catedral, format per un sol clar i tebi i el cel blau i net, amb una lluminositat única, pròpia de la primavera mediterrània.

Mentre vaig caminant miro i remiro un cop i un altre, quasi com una obsessió, els balcons i les portalades del barri i penso en tot allò que podrien explicar-nos.

Quantes vivències, quantes converses, quantes il·lusions aguaitades a les baranes....

Quantes històries, somriures, plors o petons hauran passat per la polleguera de cada porta... Gairebé sense adonar-me'n, els peus em porten cap al carrer que uneix la magnífica Catedral de Santa Maria amb la Plaça de Palau, tot passant per davant l'entrada de l'imponent claustre de la catedral: el carrer del Claustre.

És un d'aquests carrers que passen desapercebuts. Carrers sense importància, on mai no passa res i que mai seran protagonistes de res. Un carrer on no hi ha botigues, ni entitats bancàries, ni bars, ni semàfors i ni tan sols jardineres.

Un carrer on les voreres no són per passejar, sinó tan sols un element de protecció per a vianants i on no hi ha arribat encara la rehabilitació de façanes.

Fa poc que ha passat per aquí la brigada municipal i el terra encara és mullat. Sense pensar-m'ho, salto un petit toll d'aigua i per un moment aquest salt i la forta olor a humitat fan que, amb la rapidesa pròpia de la màquina del temps, la meva ment em transporti a un passat que em sembla immediat i al mateix temps molt llunyà.

Tarragona, 1967. Divendres Sant, deu del matí.

Carrer del Claustre. Carrer rei dels carrers estrets. On en prou feines, els raigs de sol arriben a tocar terra. La humitat és quasi sempre permanent i també la barreja d'olors: barreja d'olor del terra mullat després de la pluja i de flaire fort a sotal al costat de cada marc de cada portal.

Als balcons, bombones ataronjades de butà i torretes amb plantes pròpies dels carrers en ombra. Les aspidistres i les plomes de Santa Teresa, actuen com muts protagonistes.

Balcones amb estenedors de cordes de plàstic verd en els que la roba estesa ens parla, sense paraules, dels habitants de cada casa.

Pantalons amples, samarretes *d'imperi* blanques, mitges de seda o de niló, segons l'economia de la mestressa de la casa... i algun llençol blanc que ondeja com bandera i gran estendard.

Carrer estret, rei dels carrers estrets. Amb portalades de totes les mides i grandàries.

Grans, com la portalada del número 1, la de les *modistes*.

Així li diem, ja que en el primer pis, la senyora Maria i la senyora Fina exerceixen el seu ofici amb robes, fils i agulles, des de ja fa molts anys.

Cada divendres ens regalen retalls de roba per tal que puguem cosir vestidets a les nostres nines. Gràcies a elles, la meva nina té una col·lecció envejable de vestits de tots els gèneres. Si aquesta setmana han fet un vestit de *lamé* per una boda, la meva nina ja te el seu propi "Chanel". Si han cosit una senzilla camisa de niló estampada, doncs un pràctic vestidet de platja, si és hivern i la senyora Maria i la senyora Fina fan abrics, doncs la meva "Barriguitas", ja es protegeix de les baixes temperatures amb una moderna i calenteta "trenka".

La de les *modistes*, és una portalada elegant. Una portalada que ens diu que en el seu temps allí hi va viure algú important. Té un pati ple de plantes i una escala que a mi em sembla molt ampla i on la barana de pedra ens fa d'improvisat tobogan, per tal que la sortida de la visita a les *modistes* sigui encara més joiosa.

Just al davant, a l'altre costat del carrer, quasi tocant-la amb el braç estès, hi ha una altra portalada, la del numero 6, on hi viu la "Pepita del cabell ros". La meva padrina, que no és pas massa alta, té fins i tot que ajupir el seu cap per entrar-hi i un cop dins, l'espai es fa més ample.

La Pepita sempre està disposada a convidar-nos: un cafè per la meva padrina i un cola-caó per a mi. Assegudes a la polleguera de la petita porta escolten per la radio els consells de la Sra. Francis, mentre jo m'entretinc mirant la *Lambretta* de color verd fosc, que el seu fill Pepe guarda sota l'escala. La flamant moto que ja s'ha convertit en la visita obligada de tota la canalla del carrer.

Una altra portalada, la número 4, la de la senyora Paquita, té en prou feines un metre d'ample i una porta de fusta que pinta i repinta cada any d'un color marró fosc i brillant; tan brillant que quasi bé sembla un mirall. Vídua des de fa molts anys, viu sola. De vegades, les nenes, mentre juguem al palet al carrer, la veiem venir recolzada del seu bastó i l'ajudem a portar la bossa del pa. Ella, com a premi, ens ofereix un d'aquest caramels que fa servir per calmar la tos. Són d'un fort gust a eucaliptus i els guarda com un tresor a la butxaca esquerra de la seva bata grisa.

Just al costat, en el número 2, en una portalada pintada de marró claret, viu la meva padrina. Per la nit, la protegeix amb una porta de ferro massís que, com un ritual, cada dia cap a les onze, tanca amb una clau enorme, pròpia de l'entrada d'un castell.

És una casa de tres plantes petites i allargades, amb un balcó minúscul i estret al que en prou feines pots aguantar-t'hi i on tampoc hi falten les típiques torretes de aspidistres i plomes de Santa Teresa.

Es la casa de la Teresina, dona moderna per l'època. Es resisteix a vestir de negre, gris o marró, com totes les veïnes de la seva edat, (ella em diu que en té 35, però jo sé que ja en té 50), i per això es criticada. Fins i tot, per anar a comprar al mercat, es perfila perfectament els llavis de color vermell i es repinta la seva piga al costat dret de la boca. I jo l'admiro mentre es repassa una i altra vegada el llapis perfilador pels llavis i es pentina el seu cabell curt i platejat. D'ella m'agrada el seu esperit feminista impropï de l'època, la seva seguretat i les seves històries plenes de misteri.... Al matí mentre em pentina i em fa les *trenetes*, m'explica com el seu marit republicà, capità de "barco", va desaparèixer..., o com encara guarda sota el llit, dins una capsa de cartó, la bandera groga, vermella i morada.. És un secret, nena...!

- em diu un i un altre cop -.

Em deix emprovar un vestit dels anys 20, tot de serrells, preciós, amb un llarg collaret de perles, i em recorda com anava a ballar el xarleston amb el seu *capità de "barco"*.

Però la padrina té molts registres i avui en aquesta portalada es viu un dia singular.

Avui és Divendres Sant i en l'estret carrer i en tota la ciutat, es respira un aire i un sentiment molt especial.

Un sentiment que comença de bon matí. Amb la padrina i de la mà dels meus pares, baixem fins la Rambla, el passeig central de la ciutat, on els edificis allí em resulten grans i elegants. Allí les portalades no em semblen igual. No són el mateix.

Moltes són oficines bancàries, sastreries i les tendes de queviures més importants.

També allí hi ha balcons, grans balcons, però a mi no em parlen de les seves gents.

Balcons on no hi ha aspidistres, ni roba estesa, ni bombona de butà ataronjada. Potser ni tan sols hi viu algú. I si hi viu, poc puc esbrinar del seus habitants.

Pujant la Rambla cap al mar, a la vorera del costat dret del passeig, observo una portalada molt gran. Al seu interior, algun propietari de la finca hi té guardat el seu flamant Seat 600, també curiosament de color verd.

Mentre, el meu pare descansa elegantment amb un *Celtas-Cortos* als llavis, sota l'ombra dels vells plataners. Ell m'ensenya les curioses boletes que aquest arbre dona com a fruits juganers i amb les que també altres nens s'hi distreuen.

A terra, la imatge que em diu que tot està preparat. Una finíssima capa de sorra de la platja té la important missió de protegir el terra de la cera que desprenen les "atxes". Són una mena d'espelmes gegantines que duen els confreres i que a la nit donaran un aire místic i misteriós a la vegada.

Amb la inquietud pròpia d'un marrec de set anys, pujo i baixo incansablement de les llotges pintades de color verd, que es col·loquen per tota la Rambla, on es podrà gaudir còmodament del desfilars de la Processó del Sant Enterrament:

- Fa més de 100 anys que es fa a la ciutat...! M'explica la veu suau del meu pare i que jo escolto atentament.

Ja de tornada cap a casa, a la part alta de la ciutat, per dinar, la meva mare, -experta cuinera allà on les hagi-, ha preparat patata bullida amb bacallà, "com Déu mana". Ja se sap, és Divendres Sant i no es pot menjar carn.

Tampoc a l'hora del berenar hi haurà mortadel·la. Tot esperant que arribi el capvespre, tots els nens del barri coincidim: entrepà de tonyina.

Ja s'apropa el moment. Vuit del vespre, carrer del Claustre número 2. M'assento a la portalada de la casa de la meva padrina al costat dels meus pares i les meves germanes. Per protegir-nos del fred i de la humitat de la nit, ens tapem les cames amb una gran manta, feta de punt de ganxet de *pilanets* amb llanes de colors, que ens dóna a tots un aspecte singular. A la falda, un plat de plàstic blau ple de pipes entretenen tota la família i fan que l'espera es faci més curta.

El miolar d'un gat em retorna al present i em diu que aquesta és una altra història ....

Tarragona, 2008. Divendres Sant, deu del matí.

Vaig a comprar flors i aprofito per fer un cafè a la part alta de la ciutat. És un matí esplèndid del mes d'abril i els meus ulls no es cansen d'observar el cromatisme de colors que formen les pedres de la Catedral al ser banyades pel sol i el cel blau, net i d'una lluminositat única, quasi be fotogràfica.

Avui m'acompanyen el meu estimat marit i els nostres fills l'Albert i la Yasmina.

Els explico amb detall la meva infantessa al carrer del Claustre, on va començar la meva passió per la Setmana Santa i que ells avui continuen.

Els parlo dels balcons, de la Lambretta d'en Pepe, de la padrina, del portal de *les modistes*...

I amb la frescor pròpia dels adolescents, responen:

- Mama...! Que ja ens sabem la història...!

I és veritat. Perquè cada any, cada Divendres Sant, els hi dic el mateix. Els hi recordo que mai oblidem, i que mai hem d'oblidar tot allò que hem viscut i que ens ha sorprès de petits.

Continuem caminant agafats de la mà, mentre observo els balcons i les portalades dels estrets carrers i penso en tot allò que ens podrien explicar. Quantes vivències, quantes converses i quantes il·lusions aguaitades a les baranes.... Quantes històries, quants somriures, plors i petons hauran passat per la polleguera de cada porta...